

MRF 2021.211

Østre Landsrets dom af 15. juni 2021, 13. afd., sag S-481-21
(Louise Saul, Anne Birgitte Fisker og Tine Bransholm Ginnerup (kst.))

Anklagemyndigheden mod T (adv. Henrik Hoeck)

Landmand idømt bøde på 8.000 kr. for ikke at retablere beskyttet dige, der var delvist fjernet i 2003 eller 2004. Frifindelse for tvangsbøder, da omfanget af retableringspligten ikke kunne angives præcist, og en nærmere præcisering tilkom Slots- og Kulturstyrelsen.

I 2011 blev Slots- og Kulturstyrelsen bekendt med en ændring af et beskyttet dige på en landbrugsejendom i Faaborg-Midtfyn Kommune. Efter en besigtigelse af ejendommen oplyste styrelsen i december 2014 og marts 2015 ejendommens ejer, T, om muligheden for at søge kommunen om lovliggørende dispensation. Den 29. november 2016 meddelte styrelsen T påbud om retablering af diget i medfør af museumslovens § 29 o, stk. 4. Da T ikke efterkom påbuddet inden for den fastsatte frist, politianmeldte Slots- og Kulturstyrelsen T. Anklagemyndigheden indgav klageskrift mod T med påstand om bøde og om, at T ved idømmelse af tvangsbøder skulle pålægges at retablere diget i overensstemmelse med Slots- og Kulturstyrelsens påbud. T nægtede sig skyldig. På baggrund af en vidneforklaring fra en fuldmægtig i Slot- og Kulturstyrelsen, luftfotos, kort og målebordsblade fandt byretten det bevist, at der den 1. juli 1992 har været et beskyttet dige på T's ejendom, og at T mellem 2002 og 2004 forsætligt havde fjernet ca. 50 m af diget i erhvervs-mæssig henseende for at opnå en mere rationel landbrugsdrift. Da det var uomtvistet, at tiltalte havde undladt at retablere diget og efterkomme Slots- og Kulturstyrelsens påbud af 29. november 2016, blev T idømt en bøde på 8.000 kr. samt månedlige tvangsbøder à 3.000 kr., med frist til at opfylde Slots- og Kulturstyrelsens påbud på ca. 4

måneder fra byrettens dom. T ankede dommen til landsretten, mens anklagemyndigheden påstod skærpeelse. Landsretten tiltrådte på baggrund af bevisførelsen, at der på den omhandlede strækning havde været en forhøjning, og at tiltalte havde fjernet denne i 2003 eller 2004, men fandt, at der var begrundet tvivl om højden og bredden af diget på tidspunktet for tiltaltes fjernelse heraf. Landsretten bemærkede, at Slots- og Kulturstyrelsen gentagne gange havde oplyst T om muligheden for at søge om dispensation, men at T ikke havde søgt om dispensation. På den baggrund fandt landsretten T skyldig, dog alene for så vidt angik et mindre dige. Bøden på 8.000 kr. fandtes passende. For så vidt angik anklagemyndighedens påstand om tvangsbøder bemærkede landsretten, at anklagemyndigheden ikke havde gentaget sin påstand om retablering, som denne var nedlagt for byretten, der var i overensstemmelse med Slot- og Kulturstyrelsens påbud af 29. november 2016, men derimod havde blot påstået T pålagt at retablere diget. Landsretten fandt, at T havde pligt til at retablere diget svarende til omfanget før fjernelsen af diget, hvilket imidlertid ikke kunne angives præcist. Da en nærmere præcisering heraf tilkom Slots- og Kulturstyrelsen, fandt landsretten ikke at kunne fastsætte tvangsbøder til opfyldelse af forpligtelsen til retablering.

Kommentar: Som landsrettens dom viser, kan der ikke idømmes tvangsbøder for manglende efterkommelse af en forvaltningsafgørelse, hvis retsvirkninger ikke er tilstrækkeligt præciseret. Resultatet i den konkrete sag må dog formentlig også ses i sammenhæng med, at anklagemyndigheden af uoplyste grunde for landsretten alene havde krævet T pålagt at "retablere diget" uden at angive hvordan og med hvilken højde og bredde.

Det må anses for overraskende, at både by- og landsretten øjensynligt ville idømme T tvangsbøder til gennemtvungelse af Slots- og Kulturstyrelsens påbud om fysisk lovliggørelse, uanset at der efter det oplyste på intet tidspunkt var taget stilling til, om der kunne meddeles lovliggørende dispensation til forholdet. Som et udgangspunkt må det antages, at et lovliggørelsespåbud ikke kan gennemtvunges ved idømmelse af tvangsbøder, medmindre tilsynsmyndigheden kan sandsynliggøre, at dispensation ikke ville være blevet meddelt, hvis der var ansøgt herom, jf. Annette Møller-Sørensen, Administrativ

MAD 2021.211

*håndhævelse, 2003, s. 159. Dette udgangspunkt kompliceres dog af, at der netop i museumsloven ikke er sammenfald mellem godkendelsesmyndigheden (kommunen med rekursadgang til Miljø- og Fødevarerklagenævnet) og tilsynsmyndigheden (Slots- og Kulturstyrelsen). Dette forklarer formentlig, hvorfor landsretten eksplicit lagde vægt på, at Slots- og Kulturstyrelsen gentagne gange havde oplyst T om muligheden for at søge om dispensation, hvilket T dog ikke havde efterkommet. Uanset dette havde det formentlig været bedst stemmende med legalitetsprincippet, hvis landsretten havde foretaget en selvstændig vurdering af, om forholdet ud fra en umiddelbar betragtning kunne forventes retligt lovliggjort, om end grundlaget for en sådan vurdering formentlig har været noget spinkelt i den konkrete sag. Som anført i **MRF 2021.208 V** kan ønsket om at opnå en mere rationel landbrugsdrift dog ikke i sig selv begrunde en lovliggørende dispensation efter museumsloven.*

I en civil sag har denne kompetencedeling på museumslovens område i øvrigt den konsekvens, at en afgørelse om afslag på lovliggørende dispensation truffet af en kommune eller Miljø- og Fødevarerklagenævnet ikke kan prøves i en sag mod Slots- og Kulturstyrelsen om et påbud om fysisk lovliggørelse, hvis kommunen hhv. klagenævnet ikke er part i denne sag. Se til sammenligning KFE 2019.1018 B med note 1, hvor resultatet dog blev begrundet med søgsmålsfristens overskridelse.

Udskrift af dombogen

D O M

afsagt den 25. januar 2021

Rettens nr. 11-1647/2020

Politiets nr. 2300-88130-00016-19

T

Anklagemyndigheden

mod

cpr-nummer 220362-

Anklageskrift er modtaget den 2. juni 2020.

T er tiltalt for

overtrædelse af museumslovens § 40 a stk. 1 nr. 1 og nr. 2, jfr. stk. 2 nr. 2, jfr. § 29 p stk. 1 og § 29 o stk. 4,

ved som ejer af matrikel nr. [xx], [adresse] ved Gislev i perioden mellem 2002/2004 til maj måned 2020 forsætligt eller groft uagtsomt og i erhvervmæssig henseende – herunder med henblik på at opnå en mere rationel landbrugsdrift og dermed økonomisk fordel – ¹at have undladt at retablere en fjernet (nedpløjet) del af et dige på oprindelig ca. 230 meter på en ca. 51 meter lang strækning samt ²at have undladt at efterkomme Slots- og Kulturstyrelsens påbud af 29. november 2016 om senest d. 31. marts 2017 at retablere det beskyttede dige nr. D00.020.972 på ejendommen.

Påstande

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om bødestraf.

Anklagemyndigheden har endvidere i medfør af retsplejelovens § 997, stk. 3, nedlagt påstand om, at tiltalte under tvang af fortløbende bøder (tvangs-bøder) inden en af retten fastsat frist pålægges ¹at retablere diget (ca. 51 meter) f. eks. med råjord eller anden næringsfattig, ugødet jord (ikke markjord) fra lokalområdet til en bredde af mindst 1,5 meter og en højde af 0,6 meter, målt fra markoverfladen og med jævn overgang til den bevarede del af diget og derpå tilklappes og ²at underrette det lokale arkæologiske museum forud for gravningen samt ³at kontakte Slots- og Kulturstyrelsen med henblik på tilsyn.

Tiltalte har nægtet sig skyldig.

Sagens oplysninger

Der er afgivet forklaring af tiltalte og vidneforklaring af C

Tiltaltes forklaring er gengivet i retsbogen for den 16. november 2020. Vidneforklaringen afgivet af C er gengivet i retsbogen for den 16. november 2020 og i retsbogen for den 18. januar 2021.

Der har under sagen været fremlagt kort- og fotobilag.

Tiltalte er tidligere straffet ved dom af 14. februar 2019 med bøde på 3.000 kr. for overtrædelse af bekendtgørelse nr. 959 af 24. september 2012, § 13, stk. 1, jf. § 3, stk. 1, og stk. 3.

Rettens begrundelse og afgørelse

Tiltalte har nægtet sig skyldig og har forklaret, at der ikke har været et beskyttet dige på ejendommen, hvorimod der på den strækning, der er angivet i anklageskriftet, har været en smule jord med græs, samt brombærkrat og småbuske. Tiltalte har bekræftet, at han på et tidspunkt mellem 2002 og 2004 med en harve fjernede enkelte buske og brombærkrat på arealet.

På trods af tiltaltes benægtelse finder retten, at det efter vidnet C's forklaring sammenholdt med foto- og kortmateriale er bevist, at der den 1. juli 1992 har været et beskyttet dige på ejendommen, dige nr. D00.020.972. Retten finder det endvidere bevist, at ca. 50 meter af diget er fjernet af tiltalte i perioden mellem 2002 og 2004.

Retten har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at diget ses markeret allerede på det topografiske kort, højt målebordsblad, udgivet i 1888. Diget ses endvidere på luftfotoet fra 1992/1993, der ifølge vidnet er det førte luftfoto efter digebeskyttelsen. Diget, der har forbindelse til skovområdet, er markeret på 4 cm-kortet, der angiver en tilsvarende placering af diget, og det er dette kort, der danner grundlag for digets beskyttelse.

Retten finder ikke, at det af tiltalte fremlagte foto fra 1957 (bilag E) har en sådan kvalitet, at det på baggrund heraf, som påstået af tiltalte, kan dokumenteres, at der ikke var et dige på ejendommen, da fotoet blev taget i 1957. Derimod må det på baggrund af luftfoto fra 2002 sammenholdt med vidnets forklaring lægges til grund, at diget fortsat var uændret i 2002, hvorimod det af luftfoto fra 2004 fremgår, at ca. 50 meter af diget nu var fjernet. På højdemodellen 2014/2015 ses fortsat spor af det fjernede dige.

Det er uomtvistet, at tiltalte har undladt at berigtige det ulovlige forhold ved at retablere diget, ligesom han har undladt at efterkomme Slots- og Kulturstyrelsens påbud af 29. november 2016 om senest den 31. marts 2017 at re-

etablere det beskyttede dige nr. D00.020.972

Tiltalte, der bevist har foretaget nedpløjning af ca. 50 meter uden først at sikre sig, at der ikke var tale om et beskyttet dige, findes at have handlet forsætligt.

Herefter, og da forholdet ikke er forældet, findes tiltalte skyldig i overtrædelse af museumslovens § 40 a stk. 1 nr. 1 og nr. 2, jfr. stk. 2 nr. 2, jfr. § 29 p, stk. 1 og § 29 o, stk. 4.

Straffen fastsættes til en bøde på 8.000 kr., jf. overtrædelse af museumslovens § 40 a stk. 1 nr. 1 og nr. 2, jfr. stk. 2 nr. 2, jfr. § 29 p stk. 1 og § 29 o stk. 4, jf. straffelovens § 89.

Retten har herved lagt vægt på karakteren af forholdet, herunder at det efter rettens opfattelse utvivlsomt må lægges til grund, at fjernelse af diget er sket i erhvervsmæssig henseende for at opnå en mere rationel landbrugsdrift.

Forvandlingsstraffen fastsættes som nedenfor bestemt.

Tiltalte skal endvidere betale tvangsbøder som nedenfor bestemt.

Thi kendes for ret:

T skal betale en bøde på 8.000 kr.

Forvandlingsstraffen for bøden er fængsel i 10 dage.

Tiltalte skal inden 1. juni 2021 efterkomme Slots- og Kulturstyrelsens påbud af 29. november 2016 om reetablering af det beskyttede dige, D00.020.972. Efterkommes påbuddet ikke, skal tiltalte betale en månedlig bøde på 3.000 kr., som forfalder første gang den 1. juli 2021 og derefter hver efterfølgende måned, indtil påbuddet efterkommes.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger.

Ulla Storm
retsassessor
/nth/joh

Udskriftens rigtighed bekræftes.
RETEN I SVENDBORG, den 26. januar 2021

Karin Ingemann Olesen

UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS DOMBOG

D O M

Afsagt den 15. juni 2021 af Østre Landsrets 13. afdeling
(landsdommerne Tine Bransholm Ginnerup (kst.), Anne Birgitte Fisker og Louise Saul)

13. afd. nr. S-481-21:

Anklagemyndigheden

mod

T

(cpr.nr.   )

(advokat Henrik Hoeck, besk.)

Retten i Svendborgs dom af 25. januar 2021 (11-1647/2020) er anket af tiltalte med påstand om frifindelse, subsidiært formildelse af straffen og tvangsbøderne.

Anklagemyndigheden har påstået skærpe af straffen og tvangsbøderne.

Oplysninger i sagen

Af Slots- og Kulturstyrelsens politianmeldelse af 1. maj 2019 fremgår bl.a.:

”Sagsfremstilling

Diget, som sagen omhandler, er et skovdige. Skellet som diget markerer, nedlagdes i første halvdel af 1800 tallet, men genopstod i perioden 1907-1944. Diget ses markeret på det topografiske kort Høje Målebordsblade udgivet 1888. Diget har en betydelig kulturhistorisk værdi. Diget var 230 meter langt, hvoraf 50 meter fjernedes i perioden 2002-2004.

Slots- og Kulturstyrelsen (daværende Kulturstyrelsen) blev bekendt med ændringen af det beskyttede dige ved mail af 5. maj 2011 fra Faaborg-Midtfyn Kommune. Odense Bys Museer foretog på vegne af styrelsen en besigtigelse af stedet den 25. september 2014, hvor det kunne konstateres, at en del af diget var fjernet. Slots- og Kulturstyrelsen (daværende Kulturstyrelsen) sendte den

10. december 2014 et brev til T om muligheden for at søge kommunen om lovliggørende dispensation. Slots- og Kulturstyrelsen (daværende Kulturstyrelsen) sendte den 18. marts 2015 et erindringsbrev til T, om at der stadig er mulighed for at søge kommunen om lovliggørende dispensation til det ulovlige forhold. Odense Bys Museer foretog i juli 2016 endnu bestigelse af området, for at foretage opmålinger af den bevarede del af diget inde i skovbrynet. Slots- og Kulturstyrelsen sendte brev vedr. varsling af påbud og partshøring den 15. august 2016 til T. Den 29. november [2016] påbød Slots- og Kulturstyrelsen diget reetableret. T henvendte sig pr. e-mail den 28. december 2016 til Slots- og Kulturstyrelsen med påstand om, at der ikke havde været noget dige. Henvendelsen besvaredes den 4. januar 2017, og påbuddet og reetableringsfristen fastholdtes.

Odense Bys Museer har på Slots- og Kulturstyrelsen vegne den 16. maj 2017 besigtiget stedet. Det blev derved konstateret, at diget ikke var reetableret. Desuden fremgår det af luftfoto fra 2018, at diget ikke er reetableret. Den 20. september 2018 sendte Slots- og Kulturstyrelsen et påmindelsesbrev til T med opfordring til at kontakte Slots – og Kulturstyrelsen inde 27. september 2018 med henblik på at aftale en ny frist for reetablering. Da T ikke kontaktede styrelsen, sendte Slots- og Kulturstyrelsen en orientering til T om den videre håndhævelse af påbuddet, herunder eventuelt politianmeldelse.”

Forklaringer

Der er i landsretten afgivet supplerende forklaring af tiltalte og vidnet C.

Der er endvidere afgivet forklaring af vidnerne D og E.

Tiltalte har forklaret bl.a., at der er en indkørsel til skoven fra marken på hjørnet, hvor anklagemyndigheden mener, at der har været et dige. Marken har samme højde som skoven dér. Mellem 2002-2004, efter han erhvervede det husmandssted med jord, der ses på 4 cm kortet udgivet i 1985 – således at han ejede jorden på begge sider af det påståede dige – fjernede han buske og brombær i hegnet ved bare at køre igennem hegnet med en harve. Han kørte hegnet igennem med en harve 2-3 gange. Herefter spirede det lidt, hvorefter han kørte det igennem igen med en harve 1-2 gange. Derefter pløjede han. Det var omkring 2004. Det gav en form for lige linje, så det var nemmere for maskinerne at komme rundt. I praksis gav det ikke en forøgelse af markarealet. Han kan ikke vurdere, om det har givet 75 kvm mere. Han har ikke målt op. Han har ikke ændret noget i hektarstøtteansøgningen. Sammenlagt har han som erhverv godt 35 hektar, svarende til godt 350.000 kvm. På jorden drives landbrug. Arealet er bortforpagtet i dag.

I 1925 var jord og mark, som det er i dag. Han har et skelkort fra 1925 fra en landmåler. Landmåleren slettede skellinjen, da han fik sammenlagt de to ejendomme.

Vidnet C har forklaret bl.a., at det på kortet fra 1888 ses, at der er et dige på det omhandlede sted. Den tykke sorte streg angiver jordvolde og stengærder. 4 cm kortet udgivet i 1985 danner grundlag for, hvilke diger, der er beskyttede. De grå/sorte streger angiver jordvolde og stengærder. Cirklen på stregen betyder, at der er bevoksning på diget. På højdemodellen 2014/2015 ses forhøjninger svarende til dem, der typisk ses, når et dige er blevet nedlagt. Fjernelse af et dige sker typisk ved, at man fjerner beplantning og derefter pløjer jorden ud således, at jorden skiftevis trækkes til den ene side og til den anden side. Det er derfor, der fremkommer to forhøjninger, og at terrænet dykker lidt i midten. Man kan sammenholde højdemodellen med luftfotos, hvor der også ses en strækning med beplantning gående i retning nordvest mod sydøst, langs en gammel markvej. Her er beplantningen også fjernet, men der er ingen højdeforskel på højdemodellen 2014/2015. Deraf kan sluttes, at der på denne anden strækning ikke har været et dige. At diget har været intakt i perioden fra 1954 til 1992 ses ved en sammenligning af luftfotos fra 1954 og 1992, hvor der ses samme beplantningsmønster. Der kan derfor ikke være sket en ændring af digeunderlaget i denne periode. Ved en sammenligning af luftfotos fra 2002 og 2004 ses, at i 2004 er bevoksningen er ryddet, og der ses bare pletter med rå underjord, dvs. blotlagt jord.

Det er vanskeligt at se på luftfotoet fra 1957, om der er et dige. Der ses spredte træer.

Længden af det fjernede dige er korrekt angivet til 50 meter. Foreholdt bilag til mail af 26. september 2014 fra museumsinspektør F, hvori er anført, at der vurderes at være tale om et underordnet markdige, der landskabeligt og biologisk vurderes ikke at have haft høj værdi, forklarede vidnet, at Odense Bys Museer på det tidspunkt kun havde foretaget få vurderinger. De var i gang med en oplæringsproces. Det er ikke museets opgave at vurdere værdien af et dige. Hendes vurdering er, at diget har høj kulturhistorisk værdi, fordi det viser opdelingen af markerne før udskiftningen ved landboreformerne.

Vidnet D har forklaret bl.a., at hun er gift med tiltalte og har boet på ejendommen siden 1988. Hun kommer jævnligt rundt på ejendommen, idet hun rider ture, bl.a. rider hun hvert år rundt på markerne, når der er høstet. Da de købte ejendommen, så det omhandlede sted ud som på luftfotoet fra 1999, ekstrakten side 98. Hun kan godt se, at

hegnet er blevet fjernet siden. Inden det blev fjernet, var der brombærvegetation og hyld, en form for mindre skelbeplantning, så man kunne se, at der var en anden mark på den anden side af hegnet. Der var ikke store træer. Hun har aldrig tænkt, at der var et dige. Hun red langs skovkanten og det omhandlede hjørne, og har dermed redet på tværs og har ikke skullet forcere noget i højden. Hun red gennem brombærkrattet, hvor det beplantningsmæssigt var muligt, og holdt sig i skovkanten rundt om hjørnet. Der har ikke været nogen forhøjning. Efter at hegnet var fjernet, var der ingen beplantning, kun mark.

Vidnet E har forklaret bl.a., at han var fritidslandmand. Han høstede al korn hos tiltalte i årene 1988-2006. Han kørte selv mejetærskeren. Efter at tiltalte havde købt nabomarken, høstede vidnet på begge sider af hegnet. Hegnet var stort set kun en plovfure, som de kunne køre hen over med en mejetærsker. Ellers skulle de ud på vejen, og det krævede, at man tog skærebordet af mejetærskeren. Forevist luftfoto fra 1999, ekstrakten side 98, forklarede vidnet, at de kørte igennem med mejetærskeren over hegnet helt nede ved skoven. Hegnet var ikke særligt højt. En mejetærskers frihøjde er ikke særlig høj, ca. 40 cm, og mejetærskeren ville være stødt på, hvis der havde været højt. Mejetærskeren synker derudover lidt ned i plovfurerne, hvorfor frihøjden reelt er lavere end de 40 cm. Efter at hegnet var ryddet, var der måske et enkelt træ. Der var korn, hvor hegnet havde været.

Landsrettens begrundelse og resultat

Det fremgår af det topografiske kort udgivet i 1888 sammenholdt med vidnet, fuldmægtig i Slot- og Kulturstyrelsen, Cs forklaring, at der på det sted, der er omhandlet i sagen, var markeret et dige, og at diget var ubrudt på en strækning nord og syd for den strækning, der er omhandlet i sagen. Af bilag til mail af 26. september 2014 og mail af 28. juli 2016 fra museumsinspektør F fremgår, at hun ved besigtigelser har konstateret, at der fortsat er et ”markant jorddige” i skovbrynet, dvs. syd for den omhandlede strækning. Det er anført, at dette dige er ca. 0,45 cm højt stigende mod syd til 0,60 cm højt og ca. 1,2 – 1,5 meter i bredden. Foto, højdemodellen 2014/2015, viser konturer, der stemmer overens med et dige i skovkanten.

Af 4 cm kortet udgivet i 1985 fremgår tillige et dige på den strækning, der er omhandlet i sagen. På luftfotos fra 1954, 1992, 1995, 1999 og 2002 ses beplantning på strækningen. På fotografi fra 1957 ses på afstand også beplantning på strækningen. På luftfoto fra 1992 ses ikke uvæsentlig beplantning. Beplantningen ses fjernet på luftfoto fra 2004.

Af foto, højdemodellen 2014/2015, ses mørke skygger på den i sagen omhandlede strækning. På denne baggrund og efter Cs forklaring om typiske markeringer på fotoet, højdemodellen, sammenholdt med tiltaltes forklaring om at have arbejdet med en harve flere gange på stedet, lægger landsretten til grund, at der på den omhandlede strækning har været en forhøjning, og at tiltalte har fjernet denne i 2003 eller 2004.

Efter bevisførelsen må det imidlertid tillige lægges til grund, at der på et tidspunkt har været etableret en vej langs diget, og at denne er nedlagt inden 1949. Der har således tidligere været foretaget jordarbejder langs diget, hvorfor der findes at være begrundet tvivl om højden og bredden af diget på tidspunktet for tiltaltes fjernelse heraf. Det kan således ikke lægges til grund, at diget har haft et omfang svarende til diget i skovbrynet.

Landsretten bemærker, at Kulturstyrelsens breve af 10. december 2014, 18. marts 2015, 15. august 2016 og 29. november 2016 til tiltalte alle indeholdt oplysning om muligheden for at søge om dispensation. Det fremgår af sagen, at tiltalte ikke har søgt om dispensation.

Landsretten finder på denne baggrund tiltalte skyldig i tiltalen, dog alene for så vidt angår et mindre dige.

Landsretten finder bøden passende fastsat.

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om, at tiltalte under tvang af fortløbende bøder pålægges at retablere diget, jf. retsplejelovens § 997, stk. 3. Anklagemyndigheden har således ikke gentaget sin påstand om reablering, som denne var nedlagt for byretten, der var i overensstemmelse med Slot- og Kulturstyrelsens påbud af 29. november 2016.

Landsretten finder, at tiltalte har pligt til retablere diget svarende til omfanget før hans fjernelse af diget. Efter det ovenfor anførte om skyldresultatet kan omfanget af reableringspligten imidlertid ikke angives præcist. En nærmere præcisering heraf tilkommer Slots- og Kulturstyrelsen. Landsretten finder herefter ikke at kunne fastsætte tvangsbøder til opfyldelse af forpligtelsen til reablering.

Thikendesforret:

Byrettens dom i sagen mod T stadfæstes med den ændring, at han frifindes for påstanden om betaling af tvangsbøder til opfyldelse af forpligtelsen til retablering af diget.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for landsretten.

I øvrigt stadfæstes byrettens dom.

(Sign.)

_____
Udskriftens rigtighed bekræftes. Østre Landsret, den